

AMANDA QUICK

KISSÉ GYANÚS

AMANDA QUICK

KISSÉ GYANÚS

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Amanda Quick: Slightly Shady
Bantam Books, New York, 2001
Published by arrangement with Bantam Books,
an imprint of The Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc.
Copyright © 2001 by Jayne A. Krentz
All rights reserved
Jacket art © *Alan Ayers*
Jacket design by *Yook Louie*
Author's photo © 2001 *David Perry*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Második kiadás

Hungarian translation
© F. Nagy Piroska, 2001, 2010

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2001, 2010
honlap: www.maecenaskiado.hu

ISBN 978 963 203 216 0

Maecenas Könyvkiadó, Budapest
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
Felelős kiadó: a *Maecenas Könyvkiadó* igazgatója
Szerkesztette: *Bánki Lászlóné Katona Ilona*
Tipográfia és műszaki szerkesztés: *Maecenas Könyvkiadó*
Nyomdai előkészítés: *Alinea Kft.*, Budapest
Nyomta és kötötte a *Kinizsi Nyomda Kft.*, Debrecen
Felelős vezető: *Bördős János* ügyvezető igazgató
Terjedelem: 18,6 (A/5) ív

*Franknek,
szívből jövő szeretettel*

Előszó

A betolakodó szemében hideg tűz villant. Fölemelte a kezét, és egyetlen erőteljes mozdulattal egy újabb sor vázát söpört le a polcról. A kényes holmik a padlóra érve ezer apró cserépdarabra törtek. A férfi továbblépett egy kis szobrocskákkal teli polchoz.

– Azt ajánlom, igyekezzen a csomagolással, Mrs. Lake – szólalt meg, és könnyörtelen figyelmét a törekeny kis Pánok, Afroditék és szatírok felé fordította. – A kocsi tizenöt perc múlva indul, és annyit mondhatok, hogy ön és az unokahúga rajta lesznek, akár csomaggal, akár anélkül.

Lavinia a lépcső aljáról nézte tehetetlenül a portékái között végbevitt pusztítást.

– Nincs joga ezt tenni. Tönkretesz vele.

– Ellenkezőleg, madam. Megmentem az akasztófától.

– Csizmás lábával feldöntött egy etruszk mintás padlóvázát. – De nem várok érte köszönetet.

Lavinia összerándult, amikor a váza nagy csattanással a földhöz vágódott. Végre megértette, hogy fölösleges vitába szállnia ezzel az eszelős alakkal. Láthatóan feltett szándéka, hogy összetöri az üzlet egész árukészletét, és ő semmiképpen sem tudja ebben megakadályozni. Az élet elég hamar megtanította rá, hogy felismerje, mikor jött el a taktikai visszavonulás ideje. Azt azonban sohasem sikerült megtanulnia, hogy szemrebbenés nélkül tudomásul vegye az ilyen kellemetlen sorsfordulókat.

– Ha Angliában volnánk, ezért lecsukathatnám, Mr. March.

– Ó! Csakhogy nem vagyunk Angliában, nemde, Mrs. Lake? – Mr. March megragadta a polc mellett álló életnagyságú centurioszobrot, és meglökte. A római a

kardjába dőlt. – Itáliában vagyunk, és nincs más választása, mint hogy engedelmeskedjen a parancsomnak.

Fölösleges is lett volna szembeszállnia vele; minden perc, amit arra próbált elvesztegetni, hogy jobb belátásra bírja Tobias Marchot, a csomagolástól vette el a drága időt. Ám sajnálatos hajlama, hogy megmakacsolja magát, ellenállhatatlanul arra ösztökélte, hogy ne hagyja el harc nélkül a csatateret.

– Pimasz fattyú – szúrte összeszorított fogán keresztül.

– Jogi értelemben nem – válaszolta a férfi, és egy újabb sor vörösagyag vázát söpört le a földre. – De azt hiszem, értem, mire céloz.

– Teljesen nyilvánvaló, hogy ön nem úriember, Tobias March.

– Ezen most nem állok le vitatkozni önnel. – És felrúgott egy derékmagasságú meztelen Vénuszt. – Egyéb-ként pedig ön sem úri dáma, nemdebár?

Lavinia visszahőkölt, amikor a szobor a szeme láttára esett darabokra. A meztelen Vénuszok roppant kelen-dőek voltak.

– Hogy merészeli?! Csak mert a húgom és én pénzza-varba kerültünk itt, Rómában, és ezért pár hónapra kénytelenek voltunk bemerészkedni a kereskedelem világába, hogy anyagi helyzetünk megszilárduljon, ez még nem ok arra, hogy sértegessen!

– Elég – fordult szembe vele a férfi. Fenyegető arca a lámpás fényében még keményebbnek tűnt, mint akár-melyik kőszoboré. – Hálás lehet, amiért arra a követ-keztetésre jutottam, hogy ön pusztán rászedett, vétlen közreműködője annak a bűnügynek, amelyben nyomozok, nem pedig e tolvajokból és gyilkosokból álló banda egyik tagja.

– Eddig csak öntől van tudomásom arról, hogy a gonosztevők az én üzletemben váltottak egymással üze-neteket. Őszintén szólva, Mr. March, modortalan visel-kedése arra késztet, hogy egyetlen szavát se higgyem el.

A férfi egy összehajtogatott papírlapot vett elő a zsebéből.

– Tagadja, hogy ez a levél az ön egyik vázájában volt elrejtve?

A nő rápillantott az átkozott papírra. Percekkel ez előtt került elő legnagyobb döbbenetére egy gyönyörű görög váza cserepei közül. A rajta lévő üzenet minden kétséget kizáróan egy gazember jelentése volt az őt felbérelő latornak. Valami kalózzal kötött üzletről szólt, melyet sikerült nyélbeütni.

Lavinia felszegezte az állát.

– Arról én igazán nem tehetek, hogy valamelyik vevőm személyes természetű üzenetet helyezett el abba a vázába.

– Nem csak egy vevőről van szó, Mrs. Lake. A gonosztevők hetek óta erre használták az üzletét.

– És ezt ön honnan tudja, uram?

– Lassan egy hónapja figyelem a házat és az ön mozgását.

A nő leplezetlen megrökönyödéssel fogadta e hányavetin odavetett beismerést.

– Azzal töltötte az elmúlt hónapot, hogy utánam *kémkedett*?

– Kezdetben azt feltételeztem, hogy ön tevékeny tagja itt, Rómában, a Carlisle-féle bandának. Csak hosszas tanulmányozás után döntöttem úgy, talán nem is tud arról, hogy bizonyos úgynevezett vevői miben sántikálnak.

– Felháborító feltételezés!

– Azt akarja mondani, hogy *tudott* arról, milyen szándékkal jártak ide az üzletét nagy rendszerességgel felkeresők? – nézett rá gúnyos érdeklődéssel a férfi.

– Ilyet én nem mondok! – Lavinia maga is hallotta, hogy túrheteretlenül megemelte a hangját, de nem tehetett ellene semmit. Soha életében nem volt még ilyen dühös és riadt. – Becsületes régiségkedvelőknek tartottam őket.

– Valóban? – Tobias egy sor homályos zöld üvegkor-sóra nézett, melyek szép rendben sorakoztak egymás mellett egy magasra helyezett polcon. Mosolyában egy csepp melegség sem volt. – És ön mennyire becsületes, Mrs. Lake?

– Mit akar ezzel mondani, uram? – dermedt meg a nő.

– Semmit. Pusstán észrevettem, hogy ebben az üzletben az ókori műtárgyaknak csupa olcsó másolatai kaphatók. Nagyon kevés valóban antik darabot láttam.

– Honnan tudja? – vágott vissza Mrs. Lake. – Csak azt ne mondja, hogy szakértője a régiségeknek, mert úgyszem hiszem el. Azok után, amit a boltommal művelt, ne is próbálja képzett műértőnek kiadni magát.

– Igaza van, madam. Nem vagyok a görög és római régiségek alapos ismerője. Egyszerű üzletember vagyok.

– Badarság. Miért üldözne holmi egyszerű üzletember egy Carlisle nevű gonosztevőt egészen Rómáig?

– Egy ügyfelem bízott meg, hogy nyomozzam ki, mi lett a sorsa egy Bennett Ruckland nevű embernek.

– És mi lett a sorsa ennek a Mr. Rucklandnek?

– Meggyilkolták itt, Rómában – nézett Tobias egyenesen a nő szemébe. – A megbízóm úgy gondolja, azért, mert túl sokat tudott egy titkos szervezetről, melynek irányítója nem más, mint Carlisle.

– Elég valószínűtlen történet.

– Mindazonáltal így szól a történetem, és ma este nem is vagyunk kíváncsiak más történetre. – És egy újabb korsót dobott le a földre. – Mindössze tíz perce maradt, Mrs. Lake.

Reménytelen helyzet volt. Lavinia kétoldalt marokra fogta a szoknyáját, és megindult föl a lépcsőn. De útközben megtorpant, mintha villám csapott volna belé.

– Elég fura foglalkozás megbízók számára nyomozni gyilkossági ügyekben.

– Semmivel se furább, mint hamis régiségekkel ke-
reskedni – felelte a férfi, és ripityára tört egy kis római
olajlámpást.

Lavinia ezen megint felbőszült.

– Mondtam már, hogy nem hamisak! Másolatok,
amelyeket arra szántak, hogy emléktárgyakként áru-
sítsuk.

– Nevezze őket, aminek akarja. Az én szememben
akkor is csalárdul félrevezető utánzatoknak látszanak.

– De, mint említette, uram, ön nem nevezhető a ritka
műtárgyak alapos ismerőjének – mosolygott keskenyre
összeszorított szájjal Lavinia. – Ön egy egyszerű üzlet-
ember, nemde?

– Hozzávetőleg nyolc perce maradt, Mrs. Lake.

A nő megérintette a nyakán lévő ezüstérmécskét –
gyakori szokása volt ez, ha idegei pattanásig feszül-
tek.

– Nem tudom eldönteni, sir, hogy ön egy átkozott
gazember, vagy csak elmeháborodott – suttopta.

– Van valami lényeges különbség közöttük? – pillan-
tott fel kurtán, vérfagyasztó mosollyal a férfi.

– Nincs.

Képtelen helyzet volt. Nem tehetett mást, el kellett is-
mernie, hogy March győzött.

Dühében és bosszúságában halkán felkiáltott, majd
sarkon fordulva felszaladt a lépcsőn. A kis, lámpással
megvilágított szobába érve látta, hogy vele ellentétben
Emeline jól kihasználta a számukra kimért időt. A szoba
közepén két közepes és egy hatalmas utazóláda állt
nyitva. A kisebbek már színültig meg voltak tömve hol-
mikkal.

– Hála istennek, hogy végre itt vagy – hallatszott
tompán Emeline hangja, lévén, hogy félig bent volt
a szekrényben. – Mi tartott ilyen sokáig?

– Próbáltam meggyőzni Mr. Marchot, hogy nincs joga
éjnek idején kitenni bennünket az utcára.

– Nem tesz ki bennünket az utcára – bújt ki Emeline a
szekrényből, egy kis antik vázát ölelve magához. – Ho-

zatott kocsit és hozzá két fegyveres kíséret, hogy biztonságban kijussunk Rómából egészen hazáig, Angliáig. Igazán nagylelkűség volt tőle.

– Badarság. Abban, amit tesz, az égvilágon semmi nagylelkűség nincs. Valami sötét játékot űz, és nem akarja, hogy az útjában legyünk.

– Szerinte nagy veszélyben vagyunk amiatt, hogy ez a Carlisle nevű bűnöző a mi boltunkat használta arra, hogy üzeneteket váltson az embereivel – magyarázta Emeline, miközben egy fekete gyapjúszövet ruhába göngyölte a vázát.

– Ugyan! Csak ő állítja, hogy létezik egyáltalán Rómában ilyen gonosztevő. – Lavinia kinyitott egy faliszekrényt, amelyből egy roppant tetszetős külsejű Apolló nézett ki rá. – Ami engem illet, nem sokat adok ennek az embernek a szavára. Csak annyit tudunk, hogy a saját sötét céljaira akarja használni ezeket a helyiségeket.

– Meg vagyok győződve róla, hogy igazat mondott. – Emeline begyömöszölte a vázát a harmadik utazóládába. – És ha valóban ez a helyzet, akkor igaza van. Csak ugyan veszélyben vagyunk.

– Ha tényleg működik itt egy gengszterbanda, egyáltalán nem lennék meglepve, ha kiderülne, hogy Tobias March a vezérük. Azt állítja magáról, hogy egyszerű üzletember, de számomra nyilvánvaló, hogy van benne valami határozottan ördögi vonás.

– Rossz kedved van, Lavinia, s ettől összevissza képzelődsz. Tudod jól, hogy mindig elveszted az éleslátásodat, valahányszor engeded, hogy magával ragadjon a képzeleted.

Lentről felhallatszott a darabokra törő kerámiák csörömpölése.

– Az átkozott fickó – morogta Lavinia.

Emeline keze megállt a levegőben, s egy pillanatra félrehajtott fejjel hallgatózott.

– Úgy akarja feltüntetni a dolgot, mintha vandál tolvajoknak estünk volna áldozatul, nem gondolod?

– Mondott valami olyasmit, hogy feldúlja a boltot, nehogy az a gazember Carlisle gyanút fogjon, hogy leplezték. – Lavinia közben birokra kelt Apollóval, hogy kiszabadítsa a faliszekrényből. – De szerintem ez is a hazugságai közé tartozik. Élvezkedik odalent, ennyi az egész. Teljesen őrült.

– Nem hiszem – felelte Emeline, és visszatért a szekrényhez egy újabb vázáért. – De azt elismerem, hogy jó ötlet volt idefent tárolni az eredeti darabokat, ahol az utcai tolvajok nem találhatják meg.

– Az egyetlen szerencse ebben az egész szörnyű helyzetben. – Lavinia átölelte Apollót, és kiemelte a szekrényből. – Még belegondolni is rettenetes, mi lett volna, ha betesszük őket a másolatok közé. March azóta ezeket is összetörte volna.

– Ha engem kérdezel, az a mi legnagyobb szerencsénk, hogy Mr. March úgy ítélte meg a helyzetet, hogy nem vagyunk Carlisle gyilkos bandájának a tagjai. – Emeline törülközőbe csavarta és a ládába helyezte a következő vázát. – Elfog a remegés, ha arra gondolok, mit tehetett volna velünk, ha azt gondolja rólunk, hogy társultunk a gonosztevőkkel.

– Sokkal rosszabbat akkor sem tehetett volna, mint most, amikor megfosztott az egyetlen jövedelemforrásunktól, és kidobott bennünket az otthonunkból.

Emeline körbejártatta a tekintetét az ódon kőfalakon, és elhúzta az orrát.

– Azért otthonnak mégsem nevezheted ezt a csúnya kis szobát. Nekem egy percig sem fog hiányozni.

– De még mennyire fog hiányozni, amikor majd ott találjuk magunkat egy fillér nélkül Londonban, és kénytelenek leszünk az utcán megkeresni a kenyerünket!

– Erre nem fog sor kerülni – paskolta meg Emeline a karjában tartott, törülközőbe csavart vázát. – Ha visszatérünk Angliába, eladjuk ezeket a régiségeket. Tudod, milyen nagy divat antik vázákat és szobrokat gyűjteni. Az értük kapott pénzből tudunk magunknak házat bérelni.

– Nem sokáig. Szerencsésnek mondhatjuk magunkat, ha ezeknek a holmiknak az eladásából hat hónapig éldelegélhetünk. Ha az utolsó darab is elmegy, reménytelen helyzetbe kerülünk.

– Majd te kitalálsz valamit, Lavinia. Ahogy eddig is. Gondolj csak vissza, milyen jól boldogultunk akkor is, amikor olyan nagy pénzzavarba kerültünk itt, Rómában, mert a munkaadónk megszökött azzal a csinos kis summával. Micsoda ragyogó ötlet volt tőled akkor, hogy kezdjünk régiségekkel kereskedni.

Lavinianak sikerült megállnia, hogy dühében elkezdjen sikítani. Megőriztette a tudat, hogy Emeline ilyen határtalanul bízik abban, hogy minden sorscsapás után képes újra talpra állni.

– Segíts ezzel az Apollóval, kérlek – mondta.

Emeline kétkedő pillantást vetett a jókora meztelen szoborra, melyet Lavinia megpróbált átvonszolni a szobán.

– Elfoglalja a maradék helyet az utolsó utazóládában. Itt kellene hagynunk, és inkább a vázák közül kellene még néhányat becsomagolnunk.

– Ez az Apolló felér több tucat vázával. – Lavinia a szoba közepére érve megállt, hogy kiszuszogja magát, és fogást váltson. – Ő a legértékesebb darabunk. Feltétlenül magunkkal kell vinnünk.

– Ha betesszük a ládába, nem marad hely a könyveidnek – mondta szelíden Emeline.

Lavinia elkeseredetten nézte a polcon sorakozó veresköteteket, melyeket még Angliából hozott magával. Szinte elviselhetetlennek érezte a gondolatot, hogy itt hagyja őket.

– Majd pótolom őket – mondta, és még erősebben szorította a szobrot.

– Biztos? – nézett rá fürkésző tekintettel Emeline. – Tudom, milyen sokat jelentenek neked.

– Apolló fontosabb.

– Jól van.

Emeline lehajolt, hogy megragadja Apolló egyik láb-szárát.

A lépcsőn csizmás léptek dobogása hangzott fel. Az ajtóban megjelent Tobias March. A ládákra, majd Emeline-re és Lavinia-ra nézett.

– Menniük kell – mondta. – Nem kockáztathatom, hogy akár még tíz percet is maradhassanak.

Lavinia nagy vágyat érzett rá, hogy egy vázát a fejéhez vágjon.

– Apollót nem hagyom itt. Lehet, hogy ő fog megmenteni minket attól, hogy ezentúl egy bordélyházban éljünk, ha visszatértünk Londonba.

– Jaj, Lavinia, azért nem kell ennyire eltúlozni a helyzetet! – fintorgott Emeline.

– Ez az igazság! – csattant fel Lavinia.

– Adja ide azt a nyavalyás szobrot – indult feléjük Tobias. Fölemelte a szobrot. – Beteszem az utazóládába.

– Köszönöm – mosolygott rá kedvesen Emeline. – Tényleg nehéz.

– Ne köszöngess neki, Emeline – horkant fel Lavinia. – Ő az oka minden bajnak, ami ma este történik velünk.

– Bármikor boldogan állok rendelkezésükre – felelte Tobias, és beékelte a szobrot a ládába. – Van még valami?

– Igen – vágta rá Lavinia. – Az a padlóváza, ott, az ajtó mellett. Kivételesen szép darab.

– Nem fér bele a ládába – nézett rá Tobias a láda fedelét fogva. – Választania kell Apolló és a padlóváza között. Mindkettőt nem vihetik magukkal.

A nő hirtelen támadt gyanakvással nézett vissza rá.

– Magának akarja megkaparintani, igaz? El akarja lopni a vázámat.

– Biztosíthatom, Mrs. Lake, fütyülök a vázájára! Ezt akarja, vagy az Apollót? Válasszon. Most.

– Az Apollót – morogta Lavinia.

Emelin sietve hozott egy hálóköntöst meg néhány cipőt, hogy körülötködjön az Apolló-szobrot.

– Azt hiszem, készen vagyunk, Mr. March.

– Valóban – mosolygott a férfira fagyosan Lavinia.

– Teljesen. Csak azt remélem, hogy a napokban lesz alkalmam viszonzni a ma éjszakai munkáját, Mr. March.

– Ez fenyegetés, Mrs. Lake? – És Tobias lecsapta a láda fedelét.

– Vegye annak, aminek akarja, sir. – Lavinia egyik kezébe kapta a retiküljét, a másikba az útiköpenyét, és odaszólt az unokahúgának: – Gyerünk, Emeline, igyekezzünk, mielőtt Mr. March úgy dönt, hogy még a házat is ránk gyűjtja.

– Semmi szükség rá, hogy ilyen barátságtalan légy – felelte Emeline, és ő is megfogta a kabátját és a kalapját.

– Az adott körülményeket tekintve, szerintem Mr. March csodálatra méltó önuralmat tanúsít.

– Hálás vagyok a támogatásáért, Miss Emeline – hajtott fejet előtte Tobias.

– Nem szabad neheztelnie Lavinia megjegyzéseiért, sir – mondta Emeline. – Neki olyan a természete, hogy amikor úgy érzi, nagy nyomás nehezedik rá, könnyen kijön a béketűrésből.

– Vettem észre – fordította jeges pillantását Laviniára Tobias.

– Kérem, legyen erre tekintettel – folytatta Emeline. – És a ma éjszakai nehézségek betetőzéséül még a versesköteteit is kénytelenek vagyunk itthagyni. Ez rop-pant súlyos döntés volt a részéről. Tudja, nagyon szereti a költeményeket.

– Ó, az isten szerelmére! – Lavinia a vállára kanyarította a köpenyét, és nagy sebbel-lobbal megindult az ajtó felé. – Nem is hallgatom tovább ezt a nevetséges diskurzust! Az egyszer biztos, hogy nagyon szeretnék mielőbb megszabadulni a kellemetlen társaságától, Mr. March.

– Ön sebet ejtett rajtam, Mrs. Lake.

– Közel sem olyan mélyet, mint szeretnék.

A nő megállt a lépcsőn, és visszanézett a férfira. Nem úgy festett, mint egy sebesült. Inkább nagyon is jó erő-

ben volt. A könnyedség, amellyel fölkapta az egyik utazóládát, kiváló fizikai állapotról tanúskodott.

– Ami engem illet, már előre örülök, hogy hazamegyünk – sietett Emeline is a lépcsőhöz. – Jó dolog ellátogatni Itáliába, de már nagyon hiányzik London.

– Nekem is. – Lavinia elkapta a pillantását Tobias March széles válláról, és ledübögött a lépcsőn. – Ez az egész kaland valóságos sorscsapás volt. Kinek jutott először eszébe, hogy annak a rémes Mrs. Underwoodnak a kíséreiént Rómába jöjjünk?

Emeline megköszöri a torkát.

– Azt hiszem, neked.

– Ha legközelebb megint egy ilyen bizarr ötlettel álllok elő, könyörgök, légy oly kedves, és szagoltass velem ecetet, hogy magamhoz térjek.

– Az adott pillanatban kétségtelenül remek ötletnek tűnt – szólalt meg Tobias March a háta mögött.

– Annak tűnt, valóban – felelte a lehető legközömbösebb hangon Emeline. – „Gondold csak el – mondta Lavinia –, milyen csodálatos lesz egy egész szezont eltölteni Rómában, azok között a gyönyörű és nemes gondolatokat sugalló régiségek között. És mindezt Mrs. Underwood költségén – mondta. – Előkelő és jó ízlésű emberek társaságában fogunk forgolódni.”

– Elég legyen, Emeline – csattant fel Lavinia. – Nagyon jól tudod, hogy roppant tanulságos tapasztalatokat szereztünk.

– Azok alapján, amiket Mrs. Underwood partijairól beszéltek szélteben-hosszában, el tudom képzelni. Igaz, hogy ezek könnyen orgiákká fajultak?

– Elismerem, előfordult egy-két szerencsétlen természetű, apró incidens – válaszolta összeszorított foggal Lavinia.

– Az orgiák meglehetősen kellemetlenek voltak – bólogatott Emeline. – Míg véget nem értek, Laviniaival kénytelenek voltunk bezárkózni a hálósobánkba. De véleményem szerint a dolgok akkor vettek igazán baljós fordulatot, amikor egy reggel arra ébredtünk,

hogy Mrs. Underwood megszökött a grófjával, és ott hagyott minket egy fillér nélkül egy idegen országban.

– Mindazonáltal sikerült talpra állnunk, és mindaddig egész jól elboldogultunk, míg ön, Mr. March, bele nem avatkozott a személyünket érintő ügyekbe – folytatta Lavinia ellentmondást nem tűrő hangon.

– Higgye el, Mrs. Lake, nálam senki sem fájlalja jobban, hogy erre a lépésre szükség volt – mentegetőzött Tobias.

A nő a lépcső aljában megállt egy pillanatra, hogy szemügyre vegye az összetört edények és szobrok cserepeivel borított üzletet. Mindent elpusztított, gondolta. Egyetlen vázát sem hagyott meg épségben. Nem egészen egy óra leforgása alatt tönkretette azt, amit ők négy hónap alatt építettek föl.

– Elképzelhetetlen, hogy az ön sajnálkozása felérjen az enyémmel, Mr. March. – Magához szorította a retiküljét, és a romhalmazon átlépkedve megindult az ajtó felé. – Sőt, ami engem illet, meggyőződésem, hogy ez az egész katasztrófa teljes mértékben az ön hibája.

Még nem hajnalodott, amikor Tobias végre meghallotta, hogy nyílik az üzlet hátsó ajtaja. A kivilágítatlan lépcsőn, pisztollyal a kezében várta ezt a pillanatot.

Egy kis lángra csavart lámpást tartó férfi lépett be a hátsó helyiségből. Megtorpant, amikor meglátta a romokban heverő üzletet.

– Mi a fene!

Letette a lámpást a pultra, és sietősen odament, hogy körülnézzen egy nagyobb váza cserepei között.

– Mi a fene – morogta ismét. Körbefordult, és szemügyre vette az összetört tárgyakat. – Mi a fészkes fene!

– Keres valamit, Carlisle? – lépett egy fokkal lejjebb Tobias.

Carlisle megdermedt. A lámpás gyér fényében arca vérfagyasztóan ördöginek tűnt.

– Kicsoda maga?

– Nem ismer. Bennett Ruckland barátja küldött, hogy keressem meg magát.

– Ruckland. Hát persze. Tudnom kellett volna előre.

A mozdulatai villámgyorsak voltak. Felemelt kezében már ott volt a pisztoly, és habozás nélkül löni készült vele.

Tobias készen állt. Meghúzta a fegyverén a ravaszt.

Amikor meghallotta a dörrenést, már a hangjából tudta, hogy célt tévesztett. Benyúlt a zsebébe, előrán-totta a másik fegyverét, de már késő volt.

Carlisle tüzelt.

Tobias érezte, hogy kimegy alóla a bal lába. Az ütéstől hátra- és oldalt tántorodott. Hogy elkapassa a korlátot, el kellett ejtenie a pisztolyt, amelyet még el sem sü-tött. Valahogy sikerült elkerülnie, hogy fejével előre legur-uljon a lépcsőn.

Carlisle már készült, hogy elsüsse a másik piszto-lyát.

Tobias megpróbált feljebb kapaszkodni a lépcsőn. Valami nagy baj történt a bal lábával. Nem tudta ren-desen mozgatni. Hasra fordult, s a kezével és a jobb lá-bával húzódkodott följebb, valahogy úgy, mint a rák. Lába megcsúszott valamin. Tudta, hogy a combjából szivárgó vér az.

Odalenn Carlisle óvatosan lépkedett a lépcső alja fe-lé. Tobias tudta, csak azért nem lő, mert a sötét árnyé-koktól nem látja őt jól.

Csak a sötétségben bízhatott.

Sikerült fölélnie és beesnie az ajtón a sötét hálószobá-ba. Keze beleütközött a nehéz padlóvázába, melyet Lavinia kénytelen volt itthagyni.

– Nincs annál bosszantóbb, mint ha az ember célt téveszt, igaz? – szólalt meg szívélyes hangon Carlisle. – Azután meg elejteni a másik pisztolyt. Ügyetlenségre vall. Nagy-nagy ügyetlenségre.

Immár gyorsabban, magabiztosabban lépdelt föl a lépcsőn.

Tobias megragadta a vázát, lefektette a gömbölyű oldalára, és közben igyekezett csak felületesen venni a levegőt. Égő fájdalmat érzett a bal lábában.

– Az illető, aki utánam küldte, nem említette, hogy esetleg nem tér vissza élve Angliába? – tudakolta Carlisle, már a lépcső felénél járva. – Azt sem említette, hogy én korábban a Kék Kamara tagja voltam? Tudja-e, kedves barátom, hogy ez mit jelent?

Már csak egyetlen esélyem maradt, gondolta Tobias. Ki kell várnom a megfelelő pillanatot.

– Nem tudom, mennyit fizethettek azért, hogy engem elkapjon, de bármennyi volt is, nem volt elég. Bolondot csinált magából azzal, hogy belement az alkuba. – Carlisle már majdnem fölért a lépcső tetejére. Mohó izgalom érződött a hangjában. – Az életébe fog kerülni.

Tobias összeszedte maradék erejét, és meglökte a jókora vázát. Az sebesen gurult a lépcső felé.

– Mi az? – állt meg földbe gyökerezett lábbal Carlisle a legfelső lépcsőn. – Mi ez a zaj?

A padlóváza nekivágódott a lábának. Carlisle felordított. Tobias hallotta, hogy tíz körömmel próbál belekapaszkodni a falba, hogy visszanyerje az egyensúlyát, de hiába.

Tompa dübörgéssel gurulni kezdett lefelé a lépcsőn. Már majdnem leért, amikor üvöltése szörnyű hirtelenséggel megszakadt.

Tobias lerántotta az ágyról a lepedőt, hosszú csíkot tépett belőle, és bekötözte a lábát. Amikor megpróbált újra lábra állni, forgott vele a világ.

Félúton lefelé egyszer megtántorodott, és kis híján elájult, de valahogy sikerült talpon megmaradnia. Carlisle a lépcső lábánál hevert, furcsán természetellenes szögben kicsavarodó nyakkal, a padlóváza cserepei között.

– Tudod, pajtás, az Apollót választotta – suttogta Tobias, a halotthoz intézve szavait. – Így utólag nyilvánvalóan helyesen döntött. A hölgy kiváló intuíciós képességgel rendelkezik.